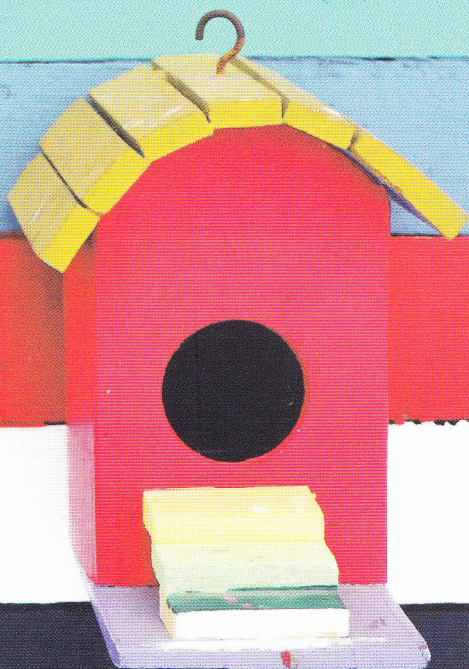

POLIROM

Mircea Pricăjan

Calitatea luminii

EGO
proză

Mircea Pricăjan

Calitatea luminii

roman

POLIROM
2016

1

Codin adormise greu și cu siguranță nu avea să doarmă mai mult de trei ore. Dintr-un motiv pe care părinții lui încă nu îl aflaseră, băiatul se trezea tocmai când apucau ei să ațipească, de parcă ar fi făcut-o înadins. Asta era rutina de când îl aduseseră de la maternitate și obo-seala se adunase în ei, degenerând în accese necontrolate de nervi, o tensiune constantă care îi transformase în două ființe radical opuse celor de dinainte de a deveni părinți. Nu de puține ori Antim simțise că își va lua câmpii, că mai lipsea puțin ca să facă ceva necugetat, și același lucru era convins că îl gândea, la rândul ei, Carmina. Îl legănau, îi cântau, îi dădeau să mănânce, îi administrau Debridat, ca să scape de eventuale gaze... Totul în timp ce el țipa ca din gură de șarpe și fontanela îi pulsa amenințător. Nimic nu dădea roade, Codin se potolea

ca din senin, la fel cum începuse, după o jumătate de oră și adormea pentru încă cel mult trei ore. Copilul ăsta a venit să ne distrugă, a spus Antim odată, când chiar nu mai putea ține cuvintele în el. E lucru necurat la mijloc, Carmi. Nu o putem duce așa mult timp, ne consumăm amândoi ca niște lumânări. Ea a propus atunci să facă cu rîndul. Asta era după ce îl înțărcase deja. O noapte să stea ea la dispoziția prințului, noaptea următoare să se ocupe Antim. O vreme a funcționat. O săptămână, în niciun caz mai mult. Apoi acela dintre ei care avea liber la somn a început să se trezească la cel mai mic zgomot venit din camera alăturată – și nici nu mai putea fi vorba să adoarmă la loc. Trebuia să se urnească toată familia, să execute ritualul împreună și abia după mulțumirea juniorului să își reia fiecare locul. Nu li s-a părut ciudat că amândoi păteau asta; până la urmă, nu era prima dovadă a faptului că se asemănau în aproape toate privințele. Numai micul Codin părea aterizat dintr-o cu totul altă poveste... Sau, cel puțin, asta era convingerea lor la orele acelea tulburi din inima nopții.

În prima lor noapte la Cabana Păstrăvilor îl adormiră cu chiu, cu vai, puseră în funcțiune *baby-phone*-ul și coborîră degrabă să onoreze

invitația gazdei, cu toate că ar fi preferat să mănânce ceva din merindele aduse de acasă și să profite de scurtul răgaz de odihnă oferit cu mărinimie de Codin. Mai ales că răcoarea de la munte, adusă în cameră de o adiere mângâietoare ce pătrundea constant prin ușa deschisă de la balcon, promitea un pui de somn îndesulător. Poate aici o să doarmă și el mai bine, zise Carmina, poate că aerul ăsta tare va face minuni. Speranța asta avu un efect stenic, alunghându-le pe dată oboseala și, în același timp, făcându-i să conștientizeze mai bine golul care li se căsca în stomac. O cină în doi, în acea cabană de bușteni, putea fi exact începutul de care aveau nevoie.

Sala de mese era goală. De când veniseră nu auziseră niciun zgomot în toată cabana, cu excepția celor care veneau evident de la parter, unde proprietarul trebăluia cine știe ce. La început crezuseră că ceilalți musafiri erau plecați în drumeții și că, odată cu lăsarea serii, aveau să se întoarcă la camerele lor. Acum însă era deja trecut de zece, afară se întunecase și ei păreau a fi singurii locatari. E joi, rosti Antim și înțelese din privirea Carminei că știa bine ce îl făcuse să spună asta. Vara, puțini preferau muntele pentru un concediu de șapte zile, mai

ales unde se aflau ei, într-o zonă cunoscută îndeosebi pentru pârtiile de schi, așa încât puteau spera să aibă companie cel mult de vineri după-masă, din partea celor care veneau să se deconecteze în weekend la munte.

Pe capătul mesei din colțul opus, la întâlnirea dintre cei doi pereți exteriori de sticlă, erau puse tacâmurile, paharele și o sticlă, probabil de șampanie. Plus o lumânare aprinsă. Flacăra ei își privea geamăna în geamul dincolo de care se distingeau, în clarul lunii, contururile vagi ale terasei – un fel de platformă de scânduri sprijinită pe piloni de lemn înfiți bine în malul râului din fața cabanei.

Poftiți la masă, se auzi din spatele geamlăcului dintre sală și bucătărie. Cina va fi servită în câteva clipe. Se uitară unul la celălalt și zâmbiră. Chiar era posibil? Antim își luă soția de mână și pășiră ca doi școlari spre masa care le fusese rezervată.

La început nu se priviră. Amândurora le era puțin rușine, genul de reacție pe care o ai când ești nevoit să faci un lucru pe care îl stăpâneai odată, dar de care te-ai înstrăinat între timp. Antim era conștient că momentul acela, în ambianța aceea, cerea atenția pe care obișnuiau să și-o ofere reciproc la începutul relației lor, pofta

aceea de a-l sorbi pe celălalt în toate modurile imaginabile; totuși, nu reușea. Într-un târziu, când tăcerea dintre ei se prelungise prea mult, Antim întinse mâna peste masă, cu palma în sus, o invitație pe care Carmina o înțelese imediat și-i veni în întâmpinare. Așa, uniți prin atingerea mâinilor, își găsiră și ochii lor calea de-a se întâlni. Antim nu știa ce vedea ea pe chipul lui atunci, însă el, la lumina lumânării, văzu în fața sa o femeie pe jumătate transparentă, ca o nălucă ce nu se hotărăște dacă să se arate pe deplin sau să dispară în lumea ei spectrală, văzu doi ochi aproape stinși, cu cearcăne adânci sub ei, văzu obraji supti și buze strânse, văzu tenul care, de când se născuse Codin, păruse să-și piardă acea strălucire diafană care o făcea pe Carmina să radieze, văzu un om care se lupta să-și păstreze integritatea – atât mentală, evident, cât mai ales, și mai îngrijorător, pe cea corporală. Simți atunci că se trezește din nou în el iubirea pentru soția sa, un sentiment care nu îl părăsise, de fapt, nicio clipă, dar care fusese totuși alungat într-un colț îndepărtat. Privirea sfârșită a Carminei era expresia clară a martiriului matern, iar faptul că acceptase să ajungă așa, ea, cea care întotdeauna se

îngrijise de sine cu atâta atenție, nu făcea decât să i-o aducă și mai aproape de suflet.

Să știi că te iubesc, îi spuse, strângându-i mâna și încercând să nu lase privirea în jos. Te iubesc și eu, Antime, se grăbi să-l asigure ea. Mă bucur că am hotărât să venim aici, continuă el. Deja e mai bine, vezi? Un decor nou, o cină frumoasă, doar noi doi... Și răcoarea asta dumnezeiască... Așa-i, zise Carmina. Sper numai c-o să doarmă Codin ceva mai mult. Mi-a făcut capul calendar înainte să ajungem aici și apoi în cameră. Parcă nu-i mai convenea nimic, ai văzut. O să fie bine, o liniști el. Simt că așa va fi. În plus, ce a fost mai greu cred că a trecut. Așa scrie peste tot. Imediat o să înceapă să meargă, apoi să vorbească – și, odată ce ne vom putea înțelege cu el, totul va fi floare la ureche...

Mă scuzați că am întârziat, interveni proprietarul, apărut ca din senin lângă ei. Astă-seară sunt singur și mă descurc nițel cam greu. Când e și soția mea aici e altă poveste... Își încheie discursul pe o notă ușor tristă, nostalgică, apoi își luă seama și puse tava cu care venise pe capătul mesei. Vă rog să mă scuzați, continuă, nu am pregătit nimic special. Mă refer la mâncare, căci o sticlă de vinars și o lumânare se găsesc aicea oricând. Înainte să plece, soția mi-a

lăsat o oală de musaca. E delicioasă, o să vedeți. Micul dejun e specialitatea mea. Zicând asta, zâmbi chinuit. Ținea mâinile împreunate peste șorțul alb de bucătar și atunci, cine știe de ce, Antim se uită la degetele celei stângi. Nu purta verighetă. Ceea ce nu însemna nimic, de bună seamă, poate o dăduse jos la bucătărie. O porție de musaca e foarte bună, nu vă faceți griji, îl asigură Antim cu ochii la soția sa, căutând în ei confirmarea vorbelor sale. Mulțumim pentru gândul bun. Proprietarul așeză în fața fiecăruia câte o strachină cioplită din lemn în care musacaua de cartofi aburea cu vârf. De pe aceeași tavă luă și două boluri de lut în care se aflau murăturile. Și astea sunt făcute tot de soția mea, zise omul cu mândrie. Pune conserve pe iarnă atât de bune, că vin să cumpere nu numai de la pensiunile din jur, ci chiar și dintre femeile satului. Noroc cu asta și cu alte mici trebușoare aducătoare de venit, că altfel nu am putea ține deschis...

Lui Antim i-ar fi plăcut să-l iscodească pe subiectul acesta, omul era în mod evident cu chef de vorbă, dar altele erau gândurile care îl preocupau atunci. Ca și când ar fi înțeles cum stăteau lucrurile, proprietarul își luă tava, o lipi de picior cu un gest aproape cazon, le ură

poftă bună și se retrase la bucătărie, în spatele geamlâcului.

Mâncarea caldă din străchini mirosea divin. Cei doi soți simțiră și mai abitir că le era o foame de lup. Să ai poftă mare! zise Antim, o strânse pe Carmina de mână a îmbărbătare, o să vezi că toate se așază pe făgașul lor, după care atacă musacaua. După un scurt preget, răstimp în care probabil rostise în gând o rugăciune de mulțumire, soția îi urmă exemplul.

Între ei, pe masă, difuzorul *baby-phone*-ului tăcea.